

a
bedømme de Forhold, der derved komme i Betragtning; hvergang der er Tale om Udgifter og Indtægter fra de dansk-vestindiske Der, og Rigsdagen eller Rigsraadet skal tage Beslutning derom, føler man sig i en overordentlig vanskelig Situation og har ondt ved at se, hvorvidt det, der er foreslaaet, er det Rette, eller om man deri skal vedtage nogen Forandring.

Ved Forelæggelsen af Koloniallovudkastet i Rigsraadet udtalte Finansministeren (Rigsraadstidende 1863 Spalte 29 og 30):

„Jeg skal kun tillade mig at henlede Opmærksomheden paa to Punkter, som det maasse mest vil interessere det høje Raads Medlemmer at blive bekendte med. Det ene er det finansielle Forhold, idet det nemlig maa erkendes at være et af de vanskeligste Punkter ved den hele Ordning at fastsætte, i hvilket finansielt Forhold Kolonierne fremtidigt skulle staa til Moderlandet, og idet det Forslag, der forelægges, som allerede bemærket, er afvigende fra den oprindelige Tanke hos Guvernøren og de Mænd, som vare sammentraadte til en foreløbig Forhandling, men dog senere tiltraadt af det sidst forsamlede Kolonialraad. Forslaget gaar ud paa, at Verne i Fremtiden skulle oppebære alle de Indtægter, som hidtil ere tilflydte Statskassen under Kolonialbudgettet, og ligeledes afholde alle de Udgifter, som hidtil have været afholdte af Statskassen under Kolonialbudgettet, men at de derhos skulle udrede et Bidrag til Monarkiets fælles Forrødenheder, et fast Bidrag, der skal bestemmes for en vis Arrække ved Lov, og som nu her er foreslaaet fastsat til en bestemt Sum for 10 Aar.“

§ Motiverne til Udkast til Koloniallov for de dansk-vestindiske Der (Rigsraadstidende 1863. Tillæg A).

Sp. 177. „Nærværende Udkast til en Koloniallov for de dansk-vestindiske Der tilfigter at tilvejebringe en endelig Ordning af

b
Dele, vil det end ikke ubetinget kunne fordres, at den som en Helhed for sig skal kunne bære en forholdsmaessig Andel af Statsudgifterne til disse fælles Liemed med det øvrige Monarki; men Afgjørelsen heraf maa bero paa saadan Landsdels egen Evne og Kræfter til at bære Skattebyrder eller, med andre Ord, paa det selvsamme Moment, der bestemte dens Bidrag til den fælles Statskasse, forinden Adskillelsen i finansiell Henseende fandt Sted. Men det er indlysende, at jo videre

der gaar i en Deling i finansiell Henseende, eller naar man endog vil adskille en i og for sig liden Landsdel i mindre Dele, og lade enhver af disse beholde sine egne Finantser, vil det let kunne blive en Umulighed for en saadan mindre Del af det hele Statslegeme at bære endog blot sine egne lokale Udgifter.“; — „hvorhos det, efter en Fremhævelse af de Omstændigheder, der gjorde det vigtigt at iværksætte Adskillelsen af Koloniernes Finantser fra Moderlandets, saaledes at Vernes særlige kommunale Skatter og Afgifter kunde blive sammendragne med de kongelige Skatter og Afgifter paa hver af Verne ved Dyrettelsen af een fælles Kasse for St. Croix og een fælles Kasse for St. Thomas og St. Jan, er bemærket: „Egtesom imidlertid navnlig den nævnte Hovedgrund, der taler for en Adskillelse af Vernes Finantser indbyrdes, fornemmelig kun er begrundet i disses Stilling som særskilte Kommuner, saaledes fortjener det vel at mærkes, at den hele Adskillelse af Koloniernes Finantser fra Moderlandets aldeles ikke angaar nogensomhelst Forandring i den politiske Statsforbindelse imellem Moderlandet og Kolonierne, men ifkun er fremkaldt ved de Vanskeligheder, der hidtil have vist sig med Hensyn til Lovgivningsmagtens gavnlige Udøvelse for Kolonierne, til Bedste saavel for disse som for Moderlandet. Den sidstberørte Omstændighed vil allerede godtgjøre, at der ikke her er eller kan være Tale om en fuldkommen eller nu een Gang for alle paa usforanderlige Vilkaar bestemt Adskillelse af Koloniernes Finantser fra Moderlandets, saaledes at ingen Del af dem mere skulde have med den andens eller de andres at gøre. De ovenstaaende Betragtninger maa derhos